

Република Србија
УПРАВНИ СУД
26 У. 4967/14
24.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Аном Ковачевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Угоститељског предузећа “А.А.” Д.П. ... из ..., кога заступа пуномоћник Мирјана Поповић Радулашки, адвокат из Београда, ул. Ђорђа Кратовца бр. 49, против туженог Министарства грађевинарства и урбанизма Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, ради поништаја решења број 952-01-05658/2013-06 од 10.12.2013. године, уз учешће заинтересованих лица Републике Србије и Републичке дирекције за имовину Републике Србије, које заступа законски заступник Државно правобранилаштво Републике Србије, у предмету уписа права својине, по закљученој усменој јавној расправи дана 22.09.2015. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства грађевинарства и урбанизма Републике Србије, број 952-01-05658/2013-06 од 10.12.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

III **ОДБИЈА СЕ** захтев заинтересованих лица за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Републичког геодетског завода, Службе за катастар непокретности - Београд 1, бр. 952-02-040-2159/13 од 22.08.2013. године. Наведеним првостепеним решењем дозвољено је, на згради број ... – згради угоститељства – ресторан “Б.Б.” у ул. ... ..., постојећој на

катастарској парцели број ..., уписаној у лист непокретности број ... КО Стари град, брисање Угоститељског предузећа "А.А." Д.П. ..., ул. ... бр. ..., као држаоца објекта са уделом од 1/1, и упис права јавне својине у корист Републике Србије, са уделом 1/1.

У тужби, поднетој Управном суду дана 03.04.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и наводи да је првостепени орган донео решење, а тужени исто потврдио, којим је дозволио провођење промене, односно, извршио упис права јавне својине у корист Републике Србије без иједног доказа да су у конкретном случају Република Србија, или њени правни претходници, изградили предметни објекат сопственим средствима. С тим у вези истиче да је тужилац у непрекидном поседу предметног објекта скоро 50 година, као корисник и држалац, а да је предметни објекат изграђен искључиво из средстава предузећа, након прибављања грађевинске дозволе Извршног одбора Грађевинско геодетског одељења – Грађевинског одсека Народног одбора града Београда бр. 1448 од 28.04.1951. године и других, у тужби ближе наведених аката, на основу којих се може видети да је предметни објекат изграђен у целости у складу са тада важећим прописима. Такође, истиче да се из решења бр. 37796/1/62 од 22.01.1962. године, види да је "А.А." Д.П. настала удруживањем радних колектива – самосталних угоститељских радњи, међу којима је и ресторан "Б.Б.", тако да је тужилац неспорно и његов правни наследник, и као такав активно легитимисан за подношење захтева и прибављање свих, у тужби ближе наведених, аката. Даље наводи да се, као друштвено предузеће, налази у поступку приватизације, чији је рок за окончање продужен до 30.06.2014. године, те да је један број објеката, који се налазе на предметној парцели на којој се налази и зграда угоститељства ресторана "Б.Б.", већ враћен ранијим власницима, породици В.В.. Како се и земљиште на коме је објекат, који је предмет овог управног спора, налази у поступку враћања старим власницима, оспорено решење је и у том смислу мањкаво и незаконито, будући да о поступку по захтеву за провођење промене, и извршеним променама, нису обавештени стари власници Г.Г. и Д.Д.. Истиче да је пресудом Врховног суда Србије, Рев. 1640/04 од 16.09.2004. године, преиначена првостепена и другостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца, али да се у истој не спори чињеница да је предметни објекат изграђен сопственим средствима тужиоца. Имајући у виду наведено, предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење туженог органа и предмет врати на поновни поступак и одлучивање или да уважи тужбу у поступку пуне јурисдикције.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при наводима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије. Поновио је, у целости, наводе из оспореног решења.

Заинтересована лица, Република Србија и Републичка дирекција за имовину Републике Србије, су преко законског заступника Државног правобранилаштва Републике Србије доставила одговор на тужбу у којем је наведено да је пресудом Врховног суда Србије Рев. 1640/04 од 16.09.2004. године у парници тужиоца УП "А.А." ... против тужених општине Стари град из Београда и Републике Србије, ради утврђења права својине, преиначена пресуда Округног суда у Београду Гж. 1042/02 од 27.11.2002. године и пресуда Првог општинског суда у Београду П-344/02 од 04.06.2002. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се утврди да је, као правни следбеник УП "Ђ.Ђ." стекао право ванкњижног власништва на основу сопствене градње објекта површине 336 м² који је дограђен уз постојећу зграду која се налази у улици ... бр. ... у ..., на кат. парцели бр. ... а која непокретност је и предмет тужбе. Имајући у виду да је у поменутом парничном поступку тужилац свој захтев за утврђење права својине на предметном објекту засновао на чињеници

изградње, као и да се у наводима тужбе против решења Министарства грађевинарства и урбанизма РС такође позива на исти основ, указује се на то да у погледу навода тужбе да је УП "А.А." д.п. у непрекидном поседу објекта око 50 година, да је као корисник и држалац објекта, на основу решења надлежног органа општине Стари град од 01.06.1966. године, 12.12.1966. године, 21.03.1967. године и 04.04.1967. године (а која решења се односе на дозволу за адаптацију надстрешнице и реновирање баште и њихово коришћење), својим средствима изградио предметни објекат, Државно правобрнлаштво указује да су у складу са релевантним одредбама Закона о основним својинско-правним односима, извршеним радовима по основу адаптације, санације, реновирања, реконструкције и доградње туђег грађевинског објекта не може стећи право својине, а што је Врховни суд Србије и утврдио поменутом пресудом од 16.09.2004. године. У образложењу наведене пресуде констатовано је да је тужилац "А.А." дугогодишњи закупац предметног пословног простора - објекта у ... у улици ... бр. ..., површина око 200 м² а на ком је извео радове за које је суд, на основу прихваћеног налаза и мишљења вештака, утврдио да се не могу сматрати адаптацијом, реновирањем нити реконструкцијом постојећег објекта већ изградњом новог. Како се доградњом туђег објекта може стећи право својине само када такву могућност допушта закон или уговор а у конкретном случају изостала је сагласност носиоца права располагања односно власника за извођење радова којим је изграђен нов објекат, то тужилац "А.А." није савестан градитељ јер је знао да гради на туђем земљишту, те је и одбијен његов захтев да се утврди право својине на спорној непокретности. Након тога, по захтеву Републичке дирекције за имовину Републике Србије, РГЗ - Служба за катастар непокретности Београд 1 донела је решење број 952-02-040-2159/12 од 22.08.2013. године, којим се на основу правноснажне пресуде Првог општинског суда у Београду П-344/02 од 04.06.2002. године, пресуде Окружног суда у Београду Гж. 1042/02 од 27.11.2002. године и пресуде Врховног суда Србије Рев. 1640/04 од 16.09.2004. године дозвољава на згради бр. ... - угоститељства - ресторан "Б.Б." у ... бр. ... у ... брисање УП "А.А." Д.П. ... као држаоца и упис права јавне својине у корист Републике Србије са уделом 1/1 а на које решење је тужилац изјавио жалбу, те је тужено Министарство овом тужбом оспореним решењем одбило жалбу тужиоца. Имајући у виду да је првостепени орган донео одлуку којом се дозвољава упис права својине на основу наведених правоснажних пресуда односно на основу пресуде Врховног суда Србије које представља јавну исправу која испуњава услове предвиђене одредбом члана 86. и 88. Закона о државном премеру и катастру, то се предлаже да суд тужбу одбије, као и да обавезе тужиоца на накнаду трошкова управног спора и то за састав одговора на тужбу са паушалом у износу од 45.000,00 динара и за поштарину у износу од 80,00 динара.

Правни следбеник туженог органа - Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре РС је у одговору на тужбу истакло да тужбу треба одбити, при чему је поновило све наводе које је и Државно правобранилаштво Републике Србије навело у свом одговору на тужбу.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, као што је овде случај. Усмена расправа одржана је дана 22.09.2015. године, у присуству законског заступника заинтересованих лица и пуномоћника заинтересованог лица Републичке дирекције за имовину Републике Србије, а у одсуству уредног позваних пуномоћника тужиоца и правног следбеника туженог органа, у складу са одредбом члана 38. истог закона.

Суд је одбио захтев пуномоћника тужиоца Мирјане Поповић Радулашки за

одлагање усмене јавне расправе заказане за 22.09.2015. године, с обзиром да није пружила доказе суду о разлозима који је спречавају, да присуствује расправи.

По оцени навода у тужби, одговора на тужбу, списка предмета и навода изнетих на усменој јавној расправи, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из оспореног решења и списка предмета произлази да је првостепено решење донето на основу захтева Републичке дирекције за имовину Републике Србије, за провођење промене на основу пресуде Врховног суда Србије Рев. 1640/04 од 16.09.2004. године, којом се преиначује пресуда Окружног суда у Београду Гж.бр. 10042/02 од 27.11.2002. године и пресуда Првог општинског суда у Београду, П.бр. 344/02 од 04.06.2002. године, тако што се одбија тужбени захтев тужиоца да се утврди да је као правни следбеник УП "Ђ.Ђ." стекао право ванкњижног власништва на основу сопствене градње објекта површине 336 м2, који је дограђен уз постојећу зграду која се налази у ул. ... бр. ..., у ..., на катастарској парцели број ... ЗКУЛ ... КОБ1, и налази се у саставу ресторана "Б.Б.", а састоји се од сале и улаза, те да су тужене дужне да им ово признају.

Тужени орган је одбио жалбу тужиоца на првостепено решење, као неосновану, јер је утврдио да је одлука првостепеног органа правилна. Ово из разлога што приложена пресуда Врховног суда Србије Рев. 1640/04 од 16.09.2004. године представља исправу која испуњава услове предвиђене одредбама члана 86. и 88. Закона о државном премеру и катастру. Такође, у оспореном решењу је наведено је да је одредбом члана 145. Устава Републике Србије прописано да су судске одлуке обавезујуће и да не могу бити предмет вансудске контроле, те је првостепени орган и био у обавези да, без посебног утврђивања чињеница већ утврђених у судском поступку, на основу садржине изреке пресуде Врховног суда Србије Рев. 1640/04 од 16.09.2004. године, дозволи брисање тужиоца, као држаоца објекта – зграде угоститељства ресторан "Б.Б.", у ул. ... бр. ..., постојећег на кат.парц.бр. ....

У речи на усменој расправи законски заступник заинтересованих лица је остао у свему при наводима изнетим у одговору на тужбу и тражио трошкове спора и то за састав одговора на тужбу у износу од 45.000,00 динара, за једно неодржано рочиште које је одложено дана 16.05.2015. године и за приступ на усменој расправи дана 22.09.2015. године, а све по АТ.

Пуномоћник заинтересованог лица Републичке дирекције за имовину РС је у речи на усменој расправи у свему остала при наводима из одговора на тужбу Државног правобранилаштва као законског заступника Републике Србије и предложила, такође, да се тужба одбије као неоснована.

По оцени Управног суда, основано се тужбом оспорава законитост решења туженог органа јер је исто донето уз повреду права тужиоца на јасну и образложену одлуку и повредом правила поступка из одредбе члана 199. став 2. у вези члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку. Ово стога што је пресудом Врховног суда Србије рев.бр.1640/04 од 16.09.2004. године само преиначена пресуда Окружног суда у Београду Гж.бр.1042/02 од 27.11.2002. године и пресуда Првог општинског суда у Београду П.бр.344/02 од 04.06.2002. године, тако што се одбија тужбени захтев тужиоца да се утврди да је стекао право ванкњижног власништва на основу сопствене градње предметног објекта који је дограђен уз постојећу зграду која се налази у ул. ... бр. ... у ... те, по налажењу Управног суда, таква пресуда не испуњава услове из одредбе члана 86. Закона о државном премеру и катастру

(“Службени гласник РС”, бр.72/09 и 18/10) на основу које се врши упис у катастар непокретности, јер да би исправа – судска пресуда била подобна за упис потребно је да диспозитив такве пресуде гласи да се тужбом за утврђење утврђује право својине у корист одређеног физичког или правног лица или у овом случају државе. Такође, ни у поступку по жалби тужиоца на првостепено решење није одговорено на све наводе жалбе, у смислу одредбе члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, а у вези са чланом 199. став 2. истог закона. Стога је надлежни орган дужан да у поновном поступку по жалби образложи понаособ све наводе жалбе које треба да појединачно оцени, а нарочито да наведе разлоге које од навода жалбе сматра неоснованим и са којих разлога.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, у складу са одредбом члана 46. став 2. Закона о управним споровима, применом члана 40. став 2. наведеног закона, с тим што су примедбе суда, изнете у овој пресуди, обавезујуће за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Суд је одбио предлог тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром да до закључења усмене расправе тужилац није определио трошкове за које тражи надокнаду, а сходном применом одредбе члана 153. Закона о парничном поступку који се примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима и одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

Одлучујући о захтеву заинтересованих лица за накнаду трошкова управног спора суд је одбио захтев, имајући у виду да је тужба уважена и сходном применом одредбе члана 153. Закона о парничном поступку који се примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу III диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 24.09.2015. године, 26 У. 4967/14

Записничар
Ана Ковачевић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић ,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД